

[Hans Hansen (Rørby).]

det særlig galt for Kommunerne, fordi Skatterne paa Grund af den daarlige Høst i Fjor slet ikke gaar ind, og haardest ramt af den daarlige Høst er Midt- og Nordjylland. I betydeligt Omfang mangler Kommunerne Penge; de mangler Penge til Lærerlønninger, til Aldersrente, til Invaliderente. Med Lærerlønningerne er mange Kommuner ofte 2 eller flere Maaneder bagefter. Laan kan meget vanskeligt opnaas. Kreditindskrænkningerne har tømt de lokale Pengeinstitutters Kasser. I et bestemt Tilfælde lykkedes det en Kommune at opnaa et Laan paa 20 000 Kr., men saa maatte Kommunens Sagfører kautionere, for Sogneraadets Medlemmer var ikke gode nok.

Aarsagen til hele denne Misère er, at Skatterne ikke gaar ind. Skatterestancerne er ofte rent forfærdende, de er saa talrige, at Kommunen opgiver at pante for dem. Landmændene er i Restance paa alle Omraader, Terminsrestancer, Skatterestancer, Henstandsrestancer, Restancer paa Drifts-laan. Kreditforeningsrestancerne synes ikke at være væsentligt større end normalt, i hvert Fald end de har været i de senere Kriseaar, og jeg tror, at det kommer af, at det fra gammel Tid ligger Landmanden i Blodet, at til Terminen skal der skaffes Penge. Det er vist saadan ude over hele Landet, at man frygter for en Katastrofe nu til Juni Termin paa Grund af den daarlige Høst i Fjor, og fordi alt af den Grund bogstavelig er opspist. Driftsapparaterne kan ikke vedligeholdes og forfalder. Høstpantebrevne fra i Fjor er endnu ikke indløst. Kontraktkøb af Husdyr florerer i en Grad, som aldrig før har været kendt.

Saadan er Stillingen i det Landbrug, der er paa den yderste Grænse, det Landbrug, der gennem et Par Menneskealdrer har oparbejdet sig og Verden over er blevet kendt som Verdens dygtigste Landbrug. Trods alt Praleri om alt det, man har udrettet, er Stillingen saadan i Dag. Og nu hørte vi jo, at paa Spørgsmaalet: Hvad vil Regeringen? svarede det ærede Medlem Hr. Steen: Regeringen har den Politik, den fører, og den har ingen anden.

Kornpuljen skal fordeles nu til Juni Termin, og der er vel ingen, der har noget at indvende imod, at dette sker. Men hvad saa? Er Regeringen klar over, at vi praktisk talt er ved Vejs Ende med Ordningspolitikken? Der maa og skal andre Midler til. Som Forholdene har udviklet sig, vilde det have været ganske unaturligt, om der ikke havde rejst sig et stærkt Krav til Lovgivningsmagten. Det er da ogsaa sket i en bitter

Følelse af at lide Uret og af Frygt for, at Forholdene skulde medføre, at Tusinder af Landmænd skulde blive jaget fra Hus og Hjem, fordi Indtjeningsmulighederne i Landbruget stadig blev ringere og Udgifterne stadig stigende, samtidig med at man saa Pengene samle sig paa stadig færre Hænder, Millionærernes Antal voksede og Industri-virksomhederne gav store Overskud, ikke til Arbejderne, men til Aktionærerne.

Det vilde under disse Forhold have været unaturligt, siger jeg, om der ikke blandt danske Landmænd var opstaaet en Bitterhed og Harm, der gav sig stærkt synlige Udslag. Det skete gennem L. S.-Bevægelsen, og i en Række af Aar har mange knyttet deres Haab til denne Bevægelse. Bøndetoget til Kongen, Rønge-Stævnet, de forskellige mislykkede Forsøg paa Produktionsstrejker o. s. v. var Udtryk for, at mange troede, at det var muligt at gaa denne Vej, til Trods for at det ikke har manglet paa advarende Røster, ogsaa fra Folk, hvis gode Vilje over for Landbruget ingen med Rette kunde tvivle paa. Den sidste Tids Begivenheder maa, synes jeg, imidlertid have gjort det klart for mange, at ad denne Vej naaede de ikke frem. Det er uden videre bevist derved, at L. S.-Vejen kun er farbar, saafremt der staar et absolut enigt Landbrug bag Bevægelsen; og har der hele Tiden været Tvivl om, hvorvidt en saadan kunde tilvejebringes, saa er det nu en Kendsgerning, at der ikke er et enigt Landbrug bag L. S. Al Tvivl herom er nu udelukket; om Aarsagerne kan der diskuteres, men det er en Kendsgerning i Dag, at Landbruget ikke kan anvende Strejkevaabenet, og det vilde ogsaa være en Ulykke, hvis Landbruget kunde det. L. S. har ved sin Bevægelse opnaaet en Ordningspolitik, som i det højeste kan siges at have forhalet og forlænget Krisen, men selve Krisen er værre nu, end da L. S.-Bevægelsen rejste sig, i 1931—32.

Nu er Spørgsmaalet: Skal dansk Landbrugs Fremtid og dermed hele det danske Folks Fremtid prisgives den Udbytning og den Uret, som L. S.-Bevægelsen rejste sig imod? Dette Spørgsmaal bliver stillet til Regeringen, det har nemlig ingen anden Adresse. Regeringen og dens Medlemmer har ikke Skylden for Krisen eller for Misèren. Skylden har Venstre og det gamle Højre i sin Tid — det er en lang Historie, som det ikke engang lønner sig at rippe op i. Skylden har en forfejlet Skatte- og Jordpolitik fra Venstres Side, Told- og Beskyttelsespolitik fra det gamle Højres Side, videreført af Det konservative Folkeparti og af Venstre og til